

vent de llevant tan imponent. Bufava tan fort que aixecava onades altíssimes que, a més de soscavar una important part del passeig marítim, el traspassava inundant el carrer paral·lel fins a arribar als baixos del edificis veïns, amb les consegüents destrosses a parets, jardins,... El mar, enfurismat, ho envaïa tot i l'embat de les gegantesques ones era incontrolable.

El Passeig de Montgó també es compta entre les víctimes materials del temporal, encara que el seu estat no quedés massa malmès. És nou i estava a l'espera d'estrenar-se.

Sortosament a l'Escala va haver-hi una total absència de víctimes mortals. Els danys materials tenen possibilitat de reparació i de ser novament acondiciats; la pèrdua d'una vida humana no té aquesta sort.

La població de l'Escala, en la persona del seu alcalde, Estanislau Puig i Artigas, reclama una reforma total del Passeig del Mar, per raó del seu deteriorament general. Mentrestant es resta a l'espera d'endegar provisionalment la part engolida.

Recordant la lletra d'una havanera que diu: «el mar és bo, el mar és blau, el mar és calma i és temporal» podem concloure que la massa marina –que embelleix i dóna vida a la nostra vila– també ens ofereix coses bones.

El vent i el mar no poden ser considerats culpables directes de la catàstrofe. Són les circumstàncies adverses que dominen i els fan hiperactius en moments determinats. Són aquells casos en els quals l'home no hi pot lluitar perquè sempre perdria. La inclemència del temps té el triomf assegurat, mentre que l'home no té altra alternativa que esperar la calma.

Pillar Pellicer, de Gispert

L'Escala, 25 de març